

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΑΛΛΑΙ

ΣΤΟ ΠΕΤΣΙΕΝΟΣ ΑΛΛΟΥ

"Ήμαστε στά επιδόρπια, όταν ένας από τη συντροφιά έφερε τη συζήτηση στο θέμα του πνευματισμού. Μαγεία, καρβαλισμός, σατανισμός, θεοσοφία, εσωτερισμός, τὰ πέραν του τάφου, τὰ έντευθεν, τὰ έκείθεν, όλα διεσταυρώνοντο, εμπλέκοντο κι' έξεμπλέκοντο στον ζωηρό και άτέλειωτον αυτόν κανυά.

Τὰ μάτια των πνευματιστών εγυάλιζαν σάν από εσωτερική φωτιά, ένψ οι ύλισται έσήκωναν δύσπιστα ή άρνητικά τους ώμους.

"Όσο για τους ουδέτερους, ή στάσις των ήταν άφογη. Περιορίζοντο να κατεβάζουν βροχηδόν-ποτήρια ούισκου και πίπερμαν.

"Αν ρωτάτε και για μένα, ήμουν ταυτόχρονος πνευματιστής και ύλιστής αλλά πρό πάντων ουδέτερος.

Στό μεταξύ ο Ζάν Φουριέ γύρισε την κουβέντα στον βουδδισμό και στη μετεμφύχωση.

Μεταξύ εκείνων που διεκρινόντο για τη σιωπή τους θά σημειώσω ιδιαίτερος τόν καλό μας φίλο, τόν 'Αμερικανό Χάρου Κοβάυρ.

— Κι' εσύ Χάρου, τόν ρώτησε ένας, πιστεύεις στη μετεμφύχωση ;

— "Αν θέλετε να πώω κάτω ξερός, μιλήστε μου γι' αυτό τó ζήτημα. Μου θυμίζει την πιο τρομερή ιστορία της ζωής μου.

— !!! ; ; ; άνευράζαμεν όλοι μαζί.

— "Ω, για τó Θεό έξακολούθησε ο Χάρου με άγωνία, μην κά- νετε λόγο περί της μεταβιβάσεως του «έγώ».

— !!! ! ! ! ! !, επιμένουμε.

— "Όπως σάς βλέπω και με βλέπετε εγύρισα μετά ήμέρα ολάκερη στο Παρίσι μέσα στο σώμα ενός άλλου, ενός άλλου που ούτε τόν ήξερα ούτε τόν είχα δει ποτέ μου ! Τό νομίζετε ευχάριστο αυτό !

— Διηγείσου μας τó, Χάρου !

— Κι' ο Χάρου εμπερηστίθη να μās τó διηγηθῆ.

«Είν' ένας χρόνος πάνω — κάτω.

"Όπως άπόψε, περάσαμε όλη τη νύχτα στο σπῆτι ενός φίλου στο Καρτιέ Λατέν κουβεντιάζοντας για ύπερφυσικά πράγματα.

"Είχαμε κάηη τó τραπεζάκι, είχαμε καλέση τὰ πνεύματα. Πρέπει να πιστέψη κανείς πως δέν θάχουν πολλές δουλειές εκεί πάνω στον άλλο κόσμο, γιατί στην πρώτη μας πρόσκληση όλοι αυτοί οι κύριοι, ο "Όμηρος, ο 'Αλκιβιάδης, ο 'Ιούλιος Καίσαρ, ο Λουδοβίκος Φίλιππος κι' ο Μακαρίτης Τουρινέλ, προθυμοποιήθηκαν ν' άνοιξουν κουβεντολόγι μαζί μας.

Νεοφερμένος καθώς ήμουν στο Παρίσι, συγκαταλήθηκα πολύ άπ' αυτά τὰ πράγματα και την αυγή έθεώρησα καλό να τó σκάσω αλά — Γαλλικά.

"Νά σάς πώ πως δέν είχα πῆ τίποτα στις ώρες της «συνεδριάσεως», θά ήταν ζεσιπώτο ψέμια. Νά μην τὰ πολυλογώιτε λοιπόν, όταν με πτύπησε ο δροσπερός άέρας του δρόμου, έννοιωσα πως ήμουν καλά γνωμένος.

"Κατέβηκα τó δρόμο που ήταν μπροστά μου. "Εφτασα στο Σαιν — Ζακ κι' εγυέθηκα χωρίς κ' έγω να τó καταλάβω πως μπροστά στο Νεκροτομείο. Πώς μου ήλθ' εκείνη τῆ στιγμή ή έπιθυμία να ιδώ πρωί — πρωί τὰ άγνωστα πτώματα που άποθηνεύουν εκεί μέσα ούτε κι' έγω δέν ξερό.

"Αλλά τι φρίκη !... Τό πρώτο που είδα πάνω στα μαρμαρένια τραπέζια τίνος ήταν νομίζετε ;... Τῆς φιλενάδας που είχα τότε, μιάς μικρής μοδιστρούλας.

> Τρομερό θέμα !

> Τρέμοντας έτρεξα στο γραφείο του έπιστάτη.

> Κύριε, τού είπα, εκείνη τῆ νέα τῆ γνωρίζω.

> — Περιττόν, μου άπήνησε' ξεύουμε ποιά είνε, εύρήκαμε γράμματα στις τσέπες της. Σ' ένα άπ' αυτά γράφει ότι πνίγηκε μαζί με τόν φίλο της.

> — "Αλλά ο φίλος της είν' έγω !...

> — "Όχι, κύριε, είν' ο άλλος πνιγμένος, εκείνος πούχουμε στο διπλανό τραπέζι.

> "Ο πόνος μου ήταν μεγάλος, αλλά δέν μπόρεσα να κρατήσω

την περιέργεια να πάω να ιδώ τó μούτρο του αντίξηλου μου.

> Λοιπόν ξερέτε ποιος ήτο ;...

> "Όχι, δέν τó ξερέτε !

> "Ήταν... έγω, μάλιστα ε γ ώ !...

> "Ενοιωσα στο κεφάλι μου κάτι σάν δυνατό ράγισμα. "Ο μακαβαίος που κοιτούταν μπροστά μου, ήταν ο έ α υ τ ό ς μ ο υ και τὰ ρούχα του ήταν τὰ δικά μου !

> "Εσφίγτηκα για να κρατήσω τῆν ήρεμία μου κι' είπα στον έπιστάτη όσο μπορούσα ψυχαμώτερα :

> Πόσο πολύ μου μοιάζει αυτός ο νέος ! Πώς τó βρίσκετε ;

> "Ο έπιστάτης μ' εκύτταξε καλά κι' έβαλε τὰ γέλια.

> — Σās μοιάζει όσο έγω μοιάζω τού Πάπα !

> "Ετρεξα σ' έναν καθρέφτη και τί βλέπω ;... "Ήμουν ένας νέος παχός με... φαβορίτες !

("Όπως είνε γνωστόν σ' όλη τῆν οικουμένη, ο φίλος μας Χάρου Κοβάυρ είναι αδύνατος σάν μακαρόνι και ξυρίζεται κάθε πρωί ός τὰ μελιγγία.)

"Ερριξα μετά ματιά στα ρούχα μου. Φορούσα ένα γκριζό κοστούμι με μεγάλα καρρά, που δέν ένθυμούμαι να φόρεσα ποτέ μου τέτοιο πράμα. Τὰ μπλλιέτα πούσαν στο πορτοφόλι μου είχαν τ' όνομα ενός 'Ισπανού που ούτε τó- χα ξανακούση !

"Ήμουν φώγιος για ύπνο, αλλά που να πάω να κοιμηθώ ; Στο σπίτι μου ; Στο δικό του ; Στο δικό μου δέν θά μ' άρνησαν να μπώ. Στο δικό του τι θάλεγα στη γυναίκα του, στα παιδιά του, άπου ίσπανικά δέν ήξερα ούτε λέξη ;

"Επειτα είχα τῆ διεύθυνσί του, τó δρόμο, τόν αριθμό' αλλά τó πάτωμα ; Μπορούσα να ρωτήσω τó θυρωρό, θά μου πῆτε' μα δέν θά μ' έπερνε για τρελλό ;

"Εδοξίμασα πολλές στενωχώριες στη ζωή μου, ποτέ όμως τóση όση έζεινη τῆν ήμέρα.

"Πῆγα στα μέρη όπου συνήθιζα να συχνάζω... Κανένας φυσικά δέ με γνώρισε. "Άλλοι όμως άγνωστοί μου μ' έχαιρετούσαν, μούφιγγαν τó χέρι, μου μιλούσαν για ένα σωρό μυστηριώδη πράγματα, κι' ο Θεός ξερεί τι άπαντήσεις τούς έδινε.

"Όταν πῆγα να πώ κάτι στο Καρε ντε λά Παί, ένα γκαρσόνι μούφερε άμέσως να διαβάσω τῆν «'Επόχα» της Μαδρίτης. "Υστερα δύο κύριοι που περνούσαν μ' άμάξι, καθώς μ' είδαν κατέβηκαν κι' ο ένας άπ' αυτούς μου έδωσε γρήγορα — γρήγορα ένα χιλιόφραγκο, που βέβαια θά τó χωροτόδσε στον άλλο, λέγοντάς μου άκατανόητα πράγματα σε μιά περίεργη γλώσσα.

"Θεέ μου, Θεέ μου ! τι ζωή ήταν αυτή που θά ήμουν άναγκασμένος να κάμω !

"Επήρα άμέσως τῆν άπόφασή μου : — "Θ' αυτοκτονήσω ! είπα.

"Αλλ' όταν συλλογίσθηκα πως θάταν ήλιθιο να σκοτωθῆ κανείς με πνήνητα ναπολεόνια στην τέση κι' άλλα δώδεκα που ήχούσαν μ' ένα γλυκό ήχο μέσα στο πορτοφόλι.

Τώρριξα από εκείνη τῆν ήμέρα στο γλέντι και στην παραλίαια.

"Τι άναμνήσεις Θεέ μου !... *

Σάν να τόν έπνιγαν αι άναμνήσεις αυτάι, ο Χάρου Κοβάυρ τράβηξε μονορούφι ένα γαρόκ από ούισκου χωρίς καθόλου ζάχαρη (και με νερό όχι περισσότερο).

— Κι' ύστερ' από πόσον καιρό, είπεν ένας από τους πνευματιστάς, ξαναβρήκεν ή ψυχή σου τó πρώτο της περίβλημα ;

"Ο Χάρου άπάντησε ψυχρά :

— "Όταν έβυνησα πάνω στον καναπέ του φίλου μου, στο Καρτιέ Λατέν.

Αλφόνς Αλλαι

"Ενοιωσα στο κεφάλι κάτι σά δυνατό ράγισμα. Τὰ είχα χάσει από τόν δρόμο μου.

